

— Gle! gle! To je kao na primjer: treća žrtva. Pijmo Alfonso! Vražja je to žena! ta Blanka! Sad je bila sigurna!
— Varaš se, Marko. Sad je istom dospjela u golemu nepriliku.

— Je li moguće?!

— Moguće, i te kako! Našao se netko, kojemu je bilo već previše tih zločina, pa je priopćio velikomu vojvodi tajnu o podmetnutom djetetu!

— A on? kao da je pao iz oblaka! Je li povjerovao?

— Bio je osvjedočen da je sve Blankina varka, pa je bio ozbiljno odlučio da se raskrsti s tim opasnim stvorom.

— I raskrstio se?

— Bijesa se raskrstio! Blanka ti ga je poslije svega tako majstorski zaplela u svoje mrežice, da se on ne samo nije raskrstio, već ju je, na sveopće iznenađenje...

— Vjenčao! — klikne Barbarigo.

— Tako je, pogodio si! Ali, što je najzanimljivije, kažu, da ga je ona prisilila da je vjenča...

— Divna je to žena! Pijmo Alfonso! Dakle, naša sugrađanka Blanka Cappello sad je prava pravcata velika vojvotkinja toskanska! Živila!

Kad su prijatelji i taj, recimo, deseti put istrusili čaše u Blankino zdravlje, prihvati opet Barbarigo:

— Sada mi reci, dragi Alfonso, kakav je utisak proizvelo sve to u našoj divnoj Veneciji? Što su na te vijesti rekli »kreplosni« članovi Vijeća »desetorice«, i oni još kreplosniji, Vijeća »trojice«, a da ni ne spomenem najkreplosniji senat na svijetu, pogotovu pak Blankinu obitelj?

— No, ne će ti biti teško da se odmah domisliš!

— Nije joj valjda senat čestitao?!

— Čestitao! i te kako! Moj dragi, ne samo što joj je senat čestitao, već ju je posebnim svojim zaključkom proglasio »pravom i osobitom kćerkom Republike«!

— Sjajno! Znadu, bolan, naši kreplosni senatori što se pristoji!

— Da su pak i ostali kod toga zaključka! Nego, kreplosni je mletački senat izdao naredbu, da se imaju uništiti svi spisi, koji se tiču Blankina bijega i tjeralice!

— Gle! gle! Nije ni to bez vraga! Bit će da su imali nešto u izgledu!

— Pa da! Govorilo se, da je Blankinim uplivom sretno riješen važni jedan spor između Republike i velikoga vojvode.